

GIRONA, SALT I SARRIÀ

MIFAS ▶ LA POLÈMICA DE L'ADJUDICACIÓ DE ZONES BLAVES A GIRONA

Mifas: un camí des de la reivindicació fins al lideratge provincial

▶ Les primeres actuacions de l'entitat amb aparcaments van ser a pobles de la costa gironina

Jordi Nierga
GIRONA

■ Per parlar dels orígens de Mifas hem de retrocedir 34 anys i agafar un punt de referència molt precís: la Asociación Nacional de Inválidos Civiles (ANIC). Molt abans que les zones blaves delimitessin els estacionaments de la ciutat, aquesta entitat ja cobrava determinats aparcaments de Girona. Ho feia mitjançant tiquets entregats manualment i aprofitant el rebombori popular que provocaven esdeveniments molt concrets com, per exemple, l'antic mercat del bestiar del dissabte o els espectacles taurins que tenien lloc al diumenge.

Quan ANIC va desaparèixer l'any 1979 no només va deixar un buit funcional que aprofitaria Mifas, també es va posar un punt i final a una història singular que es remuntava a la postguerra. Va ser en aquesta etapa quan, contraposant-se amb la situació econòmicament privilegiada dels «Caballeros Mutilados» franquistes, els discapacitats republicans van haver de desenvolupar tasques com la revenda d'entrades, el treball de guardacotxes o la venda de loteria fraccionada. Aquesta era l'escapada ocupacional que els hi havia col·locat el dictador Francisco Franco. Amb la dissolució d'ANIC va aparèixer a escena Mifas, entitat que va continuar el llegat de l'ens nacional en el sector dels aparcaments. El projecte va ser creat per un grup de persones minusvàlides que van decidir, mitjançant reunions a Girona, impulsar una nova associació. El col·lectiu tenia un objectiu molt clar: reivindicar els drets de les persones amb discapacitat física a les comarques gironines.

Emmirallant-se amb aquest *leitmotiv*, l'entitat es va fer càrrec dels aparcaments de la ciutat. Aquest, però, no era un repte nou per molts dels integrants del grup. Molts d'ells, com l'actual president del grup, Pere Tubert, ja havien format part de la delegació gironina de l'extinta associació nacional.

Una entitat polivalent

El servei d'aparcaments de Mifas va iniciar-se de la forma domèstica que exigia l'època, amb tiquets en-

ANIOL RESCLOSA

Mifas, 24 anys gestionant les zones blaves de la ciutat

▶ **AMB GAIREBÉ 100.000 HABITANTS**, els estacionaments de Girona han suposat durant un període de 24 anys la gran consolidació de Mifas com a empresa gestonadora de zones blaves. Un mèrit, aquest, que s'ha vist complementat per l'adjudicació d'aquest tipus d'espais a d'altres municipis de la demarcació com ara Banyoles, Salt, la Bisbal d'Empordà, Llagostera o Torroella de Montgrí. **1** Seu de l'entitat situada a la rambla Xavier Cugat de la ciutat de Girona. **2** Una dona col·loca una moneda en un parquímetre ubicat al barri gironí de Sant Narcís. La capital gironina disposa de més de 130 parquímetres. **3** Un home extreu un bitllet de zona blava després d'estacionar el seu vehicle en un carrer del barri de Sant Narcís. **4** Un vigilant d'aparcaments controla l'estacionament dels vehicles a una zona blava d'un carrer del veïnat de Sant Narcís.

tregats a mà i amb barreres rudimentàries que marcaven el ritme del pàrquing. Amb aquesta manera de fer van arribar les primeres actuacions, localitzades als municipis costaners de Platja d'Aro, Palafrugell, Begur, Calonge i Sant Feliu de Guíxols.

A partir del 1982 l'entitat va emprendre un camí dual. D'una banda, es tenia en compte la vessant empresarial que vetllava per l'explotació del negoci i, de l'altra, es potenciava també una branca reivindicativa i assistencial. La bifurcació, però, no va quedar aquí, ja que pocs anys després va aparèixer la Fundació, que suposava el sorgiment d'un nou eix assistencial fonamentat per una residència per a persones amb disminució física, dos centres d'atenció diürns, i un centre d'integració laboral.

Amb l'entitat constituïda i amb un full de ruta marcat va arribar l'any 1989 Giropark, el pilar empresarial de Mifas que ha convertit el grup en un líder pioner en el nombre de places d'estacionament a la província.

«Ara que ho passem malament no ens ajuden. Em sento castigat»

► Pere Tubert recorda que l'entitat va renunciar a una indemnització de 500.000 euros

GIRONA | JORDI NIERGA

■ Fa 24 anys Mifas va començar a gestionar la zona blava de Girona. La història de l'entitat amb la capital va començar després que el grup guanyés un concurs referent a una part de la gestió dels estacionaments de la ciutat, concretament al sector de l'Eixample. Aquesta adjudicació puntual va ser l'inici d'un procés que ha acabat derivant en 3.089 socis actius i en la gestió de tota la zona blava de la ciutat.

Girona, però, no és l'única localitat on Mifas es fa càrrec d'aquest servei. Altres municipis com Llagostera, Santa Coloma de Farners, Cassà de la Selva, Palamós, Torroella de Montgrí, Arbúcies, Salt, Banyoles i la Bisbal d'Empordà també estan gestionats per l'ens gironí. «Mifas s'ha consolidat gràcies al treball a molts municipis, però perdre la ciutat de Girona és perdre la guinda que teníem», subratlla el president de l'entitat, Pere Tubert.

De tots els estacionaments gironins n'hi ha un, el Vila de Perpinyà de l'Hospital Josep Trueta, que el president titlla com a «emblemàtic». «El colofó d'aparcament a Girona va ser aquest pàrquing que, fa uns dos anys, se'n va expropiar al 50%. Des de l'Ajuntament i la Sanitat Pública de la ciutat se'ns va haver d'indemnitzar amb una quantitat de diners molt important, de la qual Mifas va renunciar a 500.000 euros».

El president de Mifas, Pere Tubert.

Aquest gest que destaca Tubert no ha tingut la resposta desitjada. «Sembla que vam fer un bé per la ciutat i ara, que ho estem passant molt malament, no ens ajuden i veiem com perdem un concurs. Em sento castigat i traït», diu Tubert. «Últimament confiava molt poc amb els polítics. Ara hi confio menys o gens», agrega.

La renovació de Mifas

L'elecció de Setex Aparki ha situat l'empresa gironina en una situació compromesa. «El negoci principal que teníem era la zona blava, i ara ens fa molta por que els bancs ens tallin la línia de crèdit perquè saben que l'hem perdut. Si ens la tallen, tenint en compte la quantitat de diners que ens deuen Generalitat, ajuntaments i proveïdors, això ens situarà en una situació molt crítica», explica. «No descartem que s'hagin de retallar nòmines o que hi hagi d'haver algun acomiadament», afegeix.

El que sí és una obvietat és que Mifas afronta nous horitzons. «Hem de fer un canvi que encara estem estudiant des del Patronat, però caldrà renovar-se en el tema empresarial. I això necessita un temps i també un capital», destaca.

Segons el parer de Tubert, el cas de Mifas no serà únic en el sector. «El que ens ha passat serà el pa de cada dia i afectarà altres serveis municipals vinculats amb centres especials de treball», conclou.

Setex Aparki és del president de la patronal espanyola de pàrquings

La companyia va néixer l'any 1997 quan el seu propietari va trencar amb el principal implicat en l'Operació Pokemon

JORDI NIERGA | GIRONA

■ L'empresa que amb la seva oferta econòmica ha superat els criteris tècnics de Mifas és Setex Aparki S.A., companyia amb seu a Madrid. Segons el resum executiu, l'any passat va registrar un total de vendes estimades valorades en més de 25 milions

d'euros (25.181.895), mentre que les últimes vendes del balanç del 2011 van ser lleugerament inferiors, 25.176.860 euros.

L'empresa, que té la seva pàgina web en construcció, té com administrador únic a Jaime López de Aguilar, president de la Patronal d'Aparcaments i Garatges d'Espanya i exsoci de Gervasio Rolando Rodríguez Acosta, propietari del Grupo Vendex, detingut durant l'«Operació Pokemon». Setex va néixer quan López de Aguilar va trencar amb Rodríguez Acosta.

La dona de López de Aguilar,

Mercedes de Mingo Leal, és una de les apoderades de la societat. Setex va tenir en els seus inicis com apoderat un empresari molt vinculat a les comarques gironines: Gustavo Buesa Ibáñez, propietari de GBI Serveis S.A.

Buesa està al capdavant de nombroses companyies com Recuperació de Pedreres S.L., ens que gestiona l'abocador de Vacamorta, o Gestió Mediambiental de Roses S.L. Les empreses de Buesa també han gestionat el servei de neteja de Lloret de Mar,

Figueres o Roses. L'empresa auditora de Setex és Deloitte S.L.

L'elecció de Setex acaba amb una excepcionalitat de Girona, ja que es tracta

de l'única capital de província d'Espanya que no estava gestionada per una multinacional.

«Per nosaltres era un orgull i pels gironins que creuen amb el comerç de proximitat i amb les

inversions de casa també ho havia de ser», destaca Tubert, que considera l'adjudicació de les zones blaves a una empresa de fora com un acte «gens popu-

lar», augura que aquesta decisió generarà futurs maldecaps. «D'aquesta elecció no ens en sentirem gaire orgullosos d'aquí uns anys. Una oferta com aquesta ha de comportar unes conseqüències i generarà un encariment i una pobresa a la ciutat».

Segons destaca el president, la concessió de les zones blaves a Setex Aparki donarà lloc a un perillós efecte dòmino: «És una mala decisió perquè tard o d'hora acabarà amb una pujada de preus i això representarà una baixada del nombre de comerços oberts». Tubert, que reconeix que sap «molt poca cosa» de Setex Aparki, i avisa que la trajectòria de l'empresa madrilenya no serà a curt termini. «L'actual Ajuntament de Girona ha venut els carrers de la ciutat per molts anys. Aquests tipus d'empreses no solen marxar ni després de quatre anys ni de deu», confessa el responsable de Mifas.

